

Em lạc lõng giữa trăm nghìn sợi tóc rối,
Sợi biết buồn, sợi nhớ vương sợi thương.
Sợi thương hôn hong mãi dưới đời xưa
Và sợi nhớ, tương tư mềm như cỏ.

Mùa hôn nở gọi mời tình nở nụ
Nụ ngập ngừng ấp ủ giọt sớm sương.
Cơn nắng iêu, người vừa đến nên vương,
Ngày hết vội, bỏ rơi mùa của nắng.

LÃNG DU

T
Ó
C
R
Ổ
I

Nghìn sợi tóc và trăm nghìn sợi tóc nữa,
Quấn quýt, ngậm ngùi mang hồn lá rừng rưng.
Đêm cuối mùa, đêm u hoài lạnh cảm
Trăng hết đường về. Vỡ vụn những phiến đau.

Ói người iêu, bốn mùa em lạc lõng...
Tự bao giờ? Người thấu hộ lòng em?
Nhưng tình yêu dù xa xắng ngày yêu
Tình vẫn nhớ. Tình vẫn nồng như ngày cũ.